

Poslední slib

MALÝ

MEDAILON

UKRÝVÁ

VELKOU

MINULOST

**KATHRYN
HUGHESOVÁ**

KATHRYN HUGHESOVÁ

*Poslední
slib*

COSMOPOLIS

Poslední slik

MALÝ

MEDAILON

UKRÝVÁ

VELKOU

MINULOST

**KATHRYN
HUGHESOVÁ**

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

HER LAST PROMISE

Kathryn Hughes

Copyright © 2019 Kathryn Hughes

Translation © Iva Bartíková, 2022

Cover Illustration © Kateřina Brabcová, 2022

© Grada Publishing, a. s., 2022

Z anglického originálu Her Last Promise, vydaného nakladatelstvím

HEADLINE REVIEW, součásti HEADLINE PUBLISHING GROUP,

A Hachette UK Company v roce 2019, přeložila Iva Bartíková

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Dana Řezníčková

Korektura Julie Gonzálezová

Ilustrace na obálce Kateřina Brabcová

Obálka Martina Charvátová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2022
jako svou 8354. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-4689-5 (ePub)

ISBN 978-80-271-4688-8 (PDF)

ISBN 978-80-271-1321-7 (print)

2018

Všechno to začalo v listopadu. Jasně si vzpomínám na zataženou oblohu, černou jako uhlí, a mlhu, která visela asi půl metru nad trávníkem. Vlhký zápach tlejícího listí smíšený s kouřem z ohně. Bylo to, jako by celá zahrada nesla tíhu svého břemena. Vlastně si ani nejsem jistá, jak s tím počasím souvisí, ale mnoho příběhů tak začíná. Dobře, možná se snažím až příliš. Možná jsem měla začít tím dopisem.

Vždyť právě jím příběh skutečně začíná. Stal se katalyzátorem všeho, co následovalo.

Hodila jsem dopis na kuchyňský stůl a zapnula rychlovarnou konvici. Věděla jsem, že potřebuji svou dávku kofeinu, než se mi podaří najít sílu ho otevřít. Úplně jsem ztratila chuť k jídlu, ale po chvílce váhání jsem přece jen strčila krajíc chleba do toastovače a znovu se podívala na dopis. Moje jméno a adresa byly napsány na počítači. Obálka byla velmi působivá, měla tmavě krémovou barvu a byla podezřele tlustá. Mohla jsem to tušit. Odesílatel považoval její obsah za tak důležitý, že jsem si pro ni musela zajít na poštu. Opřela jsem obálku o chlebník a vzala si z police hrnek s nápisem *Nejlepší máma na světě*. Hodila jsem sáček čaje do hrnku, zvedla jsem znovu dopis a začala se jím ovívat. Schválně jsem odkládala jeho otevření, neboť jsem věděla, že když tak učiním, můj život už nikdy nebude stejný.

Nechala jsem neotevřený dopis na stole, s hrníčkem v ruce jsem přešla k oknu a prodlužovala jsem si pocit sladké nevědomosti,

jak nejdéle to jen šlo. Dívala jsem se do zahrady směrem ke starému kaštanu, v jehož stínu stále ještě parkovalo Dylanovo červeno-žluté auto na hraní. Jeho střechu pokrývala zelená vrstva mechu, což až tak nepřekvapovalo, protože syn na něm už léta nejezdil. I pískoviště ve tvaru želvy bylo téměř vrostlé do trávníku a pod ním dávno uschlá tráva. Před očima se mi vybavilo celé Dylanovo dětství, s láskou jsem vzpomínala na malá čajová posezení, která pořádal pro své medvídky v domečku na hraní, když si myslel, že se nedívám. Nyní ho nazývá boudou a popírá, že by někdy vlastnil nějakou čajovou soupravu. Ta je však bezpečně zabalená a uložená na půdě, připravená pro vnoučata.

Představila jsem si Dylana samotného v pokoji na koleji, jak si, ponořený do knih, mne unavené oči s žaludkem kručícím hladu, bez jistoty, co a kdy bude jíst v blízké době. Když jsme ho tam s Ralphem poprvé vezli s krabicí plnou pánví a kuchyňského nádobí, chtěla jsem mu ji spolu s nákupem vyložit ve společné kuchyni. Jenže v lednici už nebylo místo na ovoce ani zeleninu, které jsem s sebou vzala, zaplňovaly ji jiné věci nezbytné pro život – pivo, vodka, sáček povadlého salátu. Tehdy jsem měla pocit, že všechny ty roky péče budou zapomenuty jako mávnutím ruky. Nebude tu nikdo, kdo by se ujistil, jestli jí pětkrát denně, pije dostatečné množství vody nebo zda si vzal svůj denní příděl vitamínů. A měla jsem pravdu. Momentálně žije z pravidelného přísunu pizzy, sladkostí a levného piva z Teska.

Presvědčuje mě, že během prvního semestru stejně nikdo nic nedělá. Není divu, že je naše zdravotnictví v takovém stavu.

Opláchla jsem hrnek ve dřezu a vyšla nahoru po schodech do Dylanova pokoje. Stěny byly prázdné, jen tu a tam se leskly zbytky lepidla, kterým si Dylan lepil plakáty na zeď. Posadila jsem se na postel a rukou pohládila deku s logem Manchester City. Celý jeho život by se dal poměřovat podle jeho dek. První byla světle modrá

POSLEDNÍ SLIB

s malými zajíčky a kačenkami. Potom jsme měli Teletubbies, Boba stavitele, krátkou fázi Barbie, Thunderbirds a nakonec tuto. Na univerzitu si ji však s sebou nevzal. Trval na tom, že si vezme jen věci pro dospělé. Tehdy jsem si uvědomila, že jeho dětství je úplně a skutečně na konci.

Nyní studuje medicínu v Newcastlu a já bych na něj nemohla být víc hrdá. Pracoval na sobě neuvěřitelně tvrdě a vzhledem k tomu, že nás jeho otec opustil, když bylo Dylanovi šestnáct, byl to skoro zázrak. Je to jedna z věcí, kterou neumím Ralphovi odpustit, ale když je vaše sekretářka v sedmém měsíci těhotenství s dvojčaty, dá se udělat něco jiného? Cítila jsem, jak se mě chytá známá zatrpkllost. S Ralphem jsme se celá léta snažili o druhé dítě, ale nebylo nám souzeno. Myslím si, že jsem se s tím zklamáním nakonec docela dobře vyrovnala. Všechnu energii jsem vložila do výchovy Dylana a Ralph do aféry se svou sekretářkou. Během těch let to byla vlastně celá řada sekretářek, která vyvrcholila Susie – matkou jeho dvojčat, holčiček. Jsem si jistá, že je miluje, vždy mě však hodně pobaví, když si uvědomím, jak musí ve svém věku bojovat s nároky dvou kojenců a mladé ženy, jejíž IQ není o mnoho vyšší než těch dětí. Přirozeně že Susie musela zanechat práce a jeho současná sekretářka má modrý přeliv a nosí tvídové sukně.

Nemůžu si pomoci, ale ve výběru své následovnice musela mít prsty Susie. Ralphovi je nyní pětapadesát stejně jako mně. Měl by si užít roky klidu. Pár golfových výletů do roka s kamarády, vyleštěné sportovní auto, večer odpočinek při sklence vína a dobrém filmu. Místo toho musí jezdit na dovolené, jejichž výběr se podřizuje dostupnosti dětských hřišť, a vlastní velké rodinné auto, jediné vozidlo schopné odvézt všechno příslušenství, které jeho rodina potřebuje, ať už jedou kamkoliv. A co se týče večerních chvil odpočinku, ty už jsou jen dávnou vzpomínkou. Dvojčata jsou nejnáročnější v době uspávání, alespoň si to tak myslím. Celé ve-

KATHRYN HUGHESOVÁ

čery tráví běháním s jedním nebo rovnou s oběma nahoru dolů po schodech a snaží se je podplatit stále originálnějšími nabídkami, jen aby už byl klid. Stále platí rčení: *Jak si usteleš, tak si i lehneš.*

Že ten dopis jednou přijde, jsem věděla od chvíle, kdy Ralph vyšel z našich dveří, přesto jsem se nedokázala přimět ho otevřít. Zní to pateticky, ale věděla jsem, že nebudu schopná číst ta slova, která mi oficiálně oznámí, že našemu manželství je konec. Zavřela jsem dveře Dylanova pokoje a vrátila se dolů s náhlou dychtivou touhou mít to už za sebou. Vzala jsem dopis do rukou a prstem zajela pod záklopku. Papír uvnitř měl stejně sytou krémovou barvu jako obálka. Sundala jsem si brýle z vrchu hlavy, nasadila si je na nos a začala jsem číst: „Vážená paní Richardsová...“ Když jsem dočetla, sotva jsem se udržela na nohou. Ten dopis ani náhodou nebyl od Ralphova právníka.

2

1978

Violet Dobbsová sledovala svůj odraz v popraskaném zrcadle nad kuchyňským dřezem. Zbytky večere plavaly v misce se studenou vodou – nabobtnalé kůrky chleba, rozmočené hrášky, mastné skvrny od másla na hladině. Převrátila misku, vylila z ní špinavou vodu a z odtoku vysbírala kousky jídla. Osušila si ruce kuchyňskou utěrkou a vrátila se k zrcadlu. Prostředníčky obou rukou si vyhladila pokožku mezi obočím a snažila se odstranit dvě vertikální vrásky, které tam vznikly jakoby přes noc. Opravdu se už musí přestat tolik mračit. Přes rameno se podívala na Taru, která ležela zachumlaná v tlusté peřině a teatrálně drkotala zuby. Z vnitřní strany okna se začala na okenní tabuli vytvářet jinovatka.

Violet se instinktivně zamračila, ale pak si připomněla slib, který si dala jen před několika vteřinami. „Jsi v pořádku, holčičko moje?“

„Ne, nejsem. Musíme tam dnes jít, mami? Je zatracená zima.“

„Mluv slušně, Taro,“ napomenula ji. Nanesla si trochu rtěnky a stiskla rty. „Ano, já tam dnes večer musím jít, protože potřebujeme peníze.“ Otočila se k dceři a pokračovala mírnějším tónem: „Podívej, vím, že nerada chodíš se mnou, ale nevím, co jiného dělat. Nebo bys raději zůstala tady?“

Tara si přitiskla ohřívací láhev k hrudníku. „Ne! Nechci zůstat sama doma, když je on jen o patro níž.“ Vytáhla si drsnou šedou vojenskou deku až po bradu, jako by jí to mělo poskytnout nějakou ochranu.

„Taro, zlatíčko, i kdyby sem přišel bušit na dveře, nemusíš ho pouštět dovnitř.“

„Ale vždyť on je náš domácí, mami, má klíč. Nemůžu ho zastavit.“

Violet zakroutila hlavou. „Není to správné a jsem si naprosto jistá, že na něco takového existuje nějaký zákon. Možná to tady vlastní, ale tohle tady je náš domov. My platíme nájem.“ Violet si všimla, jak její dcera zvedla obočí. „Nedívej se tak na mě, Taro. Platíme ho tehdy, když si to můžeme dovolit.“ Opět se zadívala do zrcadla a prstem si ze zubů setřela červenou rtěnku. „V každém případě, to je důvod, proč musím dneska jít.“ Udělala piruetu. „Jak vypadám?“

„Krásně, a určitě to o sobě taky víš.“

„Och, tím si nejsem jistá. Podívej se na ty vrásky na čele.“

„No jistě. Kež bych byla tak ošklivá jako ty.“

Violet se posadila na postel vedle dcery a dotkla se její studené tváře. „Ty tomu ještě tak úplně nerozumíš, viď, zlatíčko?“ Ukázala prstem na svůj obličej. „Podívej, kolik si toho musím na sebe namalovat. A ty, ty jsi nádherná od první vteřiny, kdy se vzbudíš, až po chvíli, kdy se tvá hlavička znovu dotkne polštáře. Nepotřebuješ nic, abys svoji mladistvou krásu vylepšila.“

Tara si překřížila ruce přes prsa a zamračila se. „To říkáš jen tak. Ani zdaleka nejsem tak hezká jako ty.“

„Postupně se naučíš milovat sama sebe, Taro. Nechtěj tak rychle dospět. Máš všechno ještě před sebou.“ Violet vtáhla tváře dovnitř. „Myslíš si, že jsem takové lícní kosti měla i ve čtrnácti? Myslíš si, že jsem měla postavu přesýpacích hodin, když jsem ještě chodila do školy?“ Zavrtěla hlavou. „Ne, byla jsem jako prkno, kluci se za mnou ani neotočili.“

„Přestaň s tím, mami! Vždyť ti bylo čtrnáct, když jsi otěhotněla!“

Violet se vyhnula Tařinu pohledu a sklopila oči na postel.

„Ach... ano... No to bylo... jiné.“

POSLEDNÍ SLIB

Tara zamyšleně vytrhávala chomáče z deky. „A kde je můj táta teď?“

„Nemám ponětí, Taro. To přece dobře víš. Jeho rodiče se odstěhovali do Mongolska a on neměl jinou možnost než jít s nimi.“ Violet zatleskala a pak rukama o sebe třela, jako by naznačovala, že je tohle téma u konce.

Tara její řeč těla nesledovala. „Myslíš si, že by zůstali, kdyby věděli o mně?“

„Jsem si jistá, že on by zůstal. Přestože jsme byli mladí, byli jsme do sebe moc zamilovaní.“ Zastrčila dceři zatoulaný pramínek vlasů za ucho a usmála se. „Ale nám je dobře i takhle, nebo ne, Taro? Dělá, co můžu. Jsi pro mě vším, holčičko moje, na to nezapomínej.“

V té chvíli je obě vystrašilo náhlé bouchání na dveře.

„Otevřete, to jsem já, Colin.“

„Prokrista,“ zašeptala Violet. Potom mrkla na Taru.

„Ehm... jaký Colin?“ zeptala se.

„Nezahrávej si se mnou, Violet. Dlužíš mi nájemné.“

„Já vím. A dostaneš ho příští týden.“

„Příští týden je pozdě. Už jsem tě varoval, takže teď mi nedáváš jinou možnost.“ Za dveřmi zacinkal svazek klíčů.

„On jde dovnitř, mami,“ zašeptala Tara a schoulila se mámě pod rukou.

Violet vstala z postele a založila si ruce v bok. „Mě jen tak nevyleká.“

Colin rozrazil dveře a vtrhl do pokoje, chlupaté břicho mu vykukovalo zpod nátělníku. „Máš zpoždění už čtyři týdny, Violet!“ rozkřikl se. „Čas vypršel.“

„Ale no tak, Coline, nemůžeme se nějak dohodnout?“ zeptala se Violet jemným hlasem, který by se spíš hodil na zklidnění podrážděného batolete. Rukou ukázala na ošoupané křeslo, jehož látka byla umaštěná ještě od předchozího nájemníka. „Sedni si, ať

si promluvíme.“ Potom kývla na Taru. „Dones panu Simpsonovi sklenici whisky, ano?“

Colin se svalil do křesla a vzal si do ruky skleničku. „Já taky musím platit účty, víš? Tohle není nějaký hotel pro lidi bez domova.“

„Já vím, já vím,“ zklidňovala ho Violet. „A jsem si jistá, že jsi rozumný muž.“ Přitáhla si k němu židli a prstem mu přejela po předloktí, sledujíc linii vybledlého tetování. „A my s Tarou jsme přece dobré nájemnice, nebo ne? Nebo bys tu měl raději někoho, kdo by celé noci dělal rámus? Představ si všechen ten rock a punk, ze kterého by se ti otrásal strop, a ty by ses převaloval v posteli, neschopný usnout. Nebo nájemníci, kteří by ti tohle místo proměnili v drogové doupě. A potom co, hm? Smrdělo by to tady od marjánky a na dveře by celé noci bušili drogově závislí. Opravdu bys to chtěl?“ Stiskla mu biceps a usmála se. „Na mou duši, Coline, ty už zase posiluješ?“

Domácí dopil whisky a postavil se. „Dobrý pokus, Violet.“ Sklenici prudce postavil na stůl. „Celou platbu do osmi hodin, jinak jsi venku na dlažbě.“

Violet pohledem zabloudila k nástěnným hodinám. „Ale vždyť je půl sedmé.“

Pokrčil chlupatými rameny. „To není můj problém.“

Violet za ním zavřela dveře. „Odporná opice.“ Otrásla se. „Chudák paní Simpsonová musí s tím neandrtálcem spát na jedné posteli.“

„Co teď budeme dělat, mami?“ lekla se Tara. „Řekl v osm.“

Violet se natáhla po svém umělém kožichu. „Neboj se, Taro, to jen tak čeří vodu. Nevěnuj tomu pozornost. Chce pouze dokázat svou chlapeckou sílu a nadřazenost.“

Obtočila si kolem krku boa z pírek a vzala si kabelku.

„Tak pojď, holčičko moje. Ty a já proti celému světu. My jim ještě ukážeme.“

Larry Valentine nenechal nic náhodě. Dnešní večer muselo být všechno dokonalé. Všechno od lehoučkých vol-au-vents plněných hříbky až po kvalitu šampaňského. Larry nebyl žádný velký odborník na šampaňské, raději si dal jemnou single maltku, ale věděl, že na jeho bratra extravagantní láhev Taittingeru udělá dojem. Do nízké křišťálové sklenice vhodil pár kostek ledu a na povzbuzení si do ní nalil whisky. Při prvním hltu trpké chuti alkoholu se trochu otrásl, ale pak do sebe hodil zbytek sklenice tak rychle, až se mu oči zalily slzami a v nose ho zaštípalo. Dvakrát se zhluboka nadechl, vydechl, rty sevřené, klouby měl od svírání opěradla židle již zcela bílé.

Pokaždé, když pomyslel na Martina, srdce mu začalo bít rychleji, než bylo zdrávo. Znovu rozložil noviny a zadíval se na tu černobílou fotografii. Martin se na ní usmíval do objektivu a jeho mladá nevěsta se tulila k jeho rameni a dívala se na něj s neskrývaným pohledem plným lásky. Larry prstem přešel po Carolině tváři a pátral po jakýchkoli náznacích přetvářky a lítosti, že si vzala jeho bratra, a ne jeho. Pozvánku na jejich svatbu přirozeně nedostal. Ani žádnou nepotřeboval. Když Carol se zástupem svých družiček navlečených v růžovém taftu procházela uličkou k oltáři, prosmýkl se do zadní části kostela. Viděl bratrův výraz, když se otočil a poprvé spatřil svou nevěstu. Tvář mu přímo zářila nefalšovanou radostí, a pokud se Larry nemýlil, i náznakem samolibosti. Larry musel zavřít oči a ve snaze opět se soustředit na svůj dech sevřel ruce do pěstí jako z oceli.

Když se kněz zeptal, jestli někdo nemá námitky proti tomu, aby se ti dva vzali, Larry se kousl do rtu tak silně, až mu ústa zaplavila kovová příchůť krve. Z kostela se vytratil ve chvíli, kdy šťastná dvojice podepisovala v sakristii oddací knihu.

Neměl v úmyslu jít těm dvěma pográtulovat.

Odtáhl záclonu stranou a zadíval se ven na ulici. Nechal bránu otevřenou, aby Carol nemusela vylézt z auta a zmáčknout zvonek. Jemně mrholilo a zbytečně by jí to zničilo účes z jemných blond vlasů. Vždy byl k ní tak pozorný, vždy upřednostňoval její potřeby před svými. Byl by pro ni udělal cokoli.

Zaskřípění pneumatik na šterku ho upozornilo na jejich příjezd. Nejistě popošel ke vchodovým dveřím, přičemž se zastavil v chodbě, aby se na sebe na vteřinu zadíval v zrcadle. Olízl si prostředníček a uhladil jím obočí, pak si na sebe stříkl trochu voňavky, ačkoli poslední dávka mu stále ještě ulpívala na pokožce. Rozepnul si ještě jeden knoflík na naškrobené bílé košili, odhrnul si ofinu z čela a vyšel před dveře. Zadíval se na Martina sedícího za volantem, jak si zuby stahuje z rukou kožené rukavice. Na straně spolujezdce se otevřely dveře a zjevila se v nich Carolina elegantní bota, štíhlý kotník, křehký tak, jako kdyby patřil nějaké aristokratce. Promluvila první: „Jak se máš, Larry?“ Podívala se na dům a našpulila rty, jako by chtěla zapískat, ale nevyšel z nich žádný zvuk. „Fíha, máš to tady hezké.“

Larry cítil, jak se mu třesou ruce, proto si je rychle zastrčil do kapes kalhot. Nebyl si zcela jistý protokolem, který se v této situaci vyžaduje. Nestávalo se každý den, aby vítal svého bratra s dívkou, kterou mu ukradl, a tím je bral na milost.

Nahnul se a letmo políbil Carol na tváře. Ucítil závan krému značky Pond's, který úzkostlivě používala. Ta vůně ho přenesla zpět v čas. „Ahoj, Carol.“ Vydržel její pohled, odhodlaný neuhnout, ačkoli ho bolelo dívat se jí do očí a nevidět v nich lásku, která

POSLEDNÍ SLIB

by odrážela jeho cit. „Prosím, pojd' dovnitř.“ Sáh po kapesníku, aby si do něj otřel vlhkou dlaň, než ji podá bratrovi. „Martine.“

Oba ho následovali do kuchyně, Martin s rukou ochránářsky přehozenou kolem manželčinych ramen, aby Larry neměl ani náznak pochybnosti, že nyní patří jen jemu.

Po několika úvodních frázích Martin přešel rovnou k věci: „Proč jsi nás sem pozval, Larry?“

„Proč jsi pozvání přijal, Martine?“ vrátil mu Larry otázku.

Carol se znepokojeným pohledem přeskakovala z jednoho bratra na druhého, v očích se jí zračila obava z hádky. „Kluci, prosím, jen žádné problémy.“

Martin se rozhlédl po prostorné kuchyni v pestrých barvách oranžové, žluté a hnědé v kontrastu s lesklými bílými spotřebiči. „Začaly ti vycházet tvé sázky?“

Larry si odfrkl. „Říká se tomu usilovná práce, Martine, něco, co je tobě cizí.“

Carol položila kabelku na kuchyňskou linku. „Myslím to vážně. Jestli v tom budete pokračovat, udělám tady pořádnou scénu a prásknu za sebou dveřmi.“ Podívala se na lednici. „Máš něco studeného k pití, Larry?“ zeptala se a úkosem se podívala na manžela. „Ideálně něco alkoholického.“

Larry otevřel chladničku a vytáhl z ní láhev Taittingeru. Zaryl nehty do zlaté fólie, odkroutil drátek a palcem uvolnil zátku.

„Snob,“ zamumlal Martin.

Tekutina vytryskla z láhve a stékala po jejím okraji. „Neplýtvej tím,“ zapištěla Carol a rychle zamávala svou skleničkou Larrymu před očima.

Larry uštěpačně mrkl na Martina. „Mám toho ještě dost.“

Martin si vzal svou sklenku a přednesl přípitek: „Na vítěze a poražené.“ Pak se usmál na Carol. „A na lásku.“ Políbil ji na rty a prodlužoval polibek víc, než bylo ve společnosti přijatelné. Sáh do